

La cultura de l'esforç

Francesc Torralba.- Dijous 19 de maig del 2016 : Escola Lurdes

Fa 15 anys, tota mena d'escoles i col·lectius li demanen de fer aquesta conferència perquè es detecta la necessitat de potenciar la cultura de l'esforç. Convindrem que sense esforç, perseverança, constància, tenacitat no hi ha assoliment d'un projecte.

Com a pares, mestres i pedagogs ens uneix la necessitat de transmetre el valor de l'esforç però, com fer-ho? Sabem per experiència com és de difícil transmetre un valor quan cada individu té capacitats i recepcions diferents i la interacció entre les persones també ho és.

Es diu que el jove actual no té la capacitat que ens reconeixem a nosaltres per a esforçar-se i sacrificar-se. En Francesc no està d'acord; pensa que ells tenen una capacitat d'esforç selectiva, s'esforcen en allò que realment els mou.

És fals que tot esforç és positiu i dona fruits. Cal diferenciar entre l'esforç intel·ligent i l'estèril. Esforçar-se en allò que no és pot canviar és estúpid: és una inversió d'energia que ens poden estalviar perquè únicament ens conduirà a la frustració.

Quan ens esforcem per els nostres fills, partim del supòsit que poden millorar i créixer, però constatem que l'aprenentatge el reben de forma desigual i hem de veure on està el talent dels nostres fills.

Així doncs, **la primera pregunta** és què podem canviar i què no per tal de decidir en què ens esforcem i què deixem de banda. Ens podem esforçar en allò que podem arribar a ser, allà on hi ha talent perquè aportant-lo la persona genera riquesa i augmenta la autoestima.

La segona pregunta seria, per què costa tant esforçar-se? Indubtablement l'esforç té quelcom de dolorós. Hi ha una dificultat ambiental; vivim en cultures molt tecnològiques on tenim accés a tot. És cert que avui en dia la tecnologia no ajuda gaire. Aquesta ens proporciona accés immediat a tot. Això fa que la musculatura de la capacitat d'esforç s'atrofiï de no usar-la.

El segon motiu de perquè és fa difícil és un excés de paternalisme; als fills se'ls hi fa tot i creixent en una atmosfera de comoditat: se'ls estalvia en excés les contrarietats. El problema és que no hi ha creixement sense patiment. Per tant, no creixent...També existeix una premissa moderna que és falsa: no hi ha límits. De nou, aquesta creença genera frustració perquè és ben cert que n'hi ha!

Què proposa en Francesc?

1.- Introduir a la nostra vida les contrarietats, aquestes aguditzen la intel·ligència, i sobretot, formen part de la vida. Han de ser obstacles assumibles. Cal educar en l'esforç que no flueix de forma innata. Cultivar el múscul de l'esforç els farà més autònoms.

2.- Generar confiança: no recriminar l'error . Allunyar-se del perfeccionisme: si ho som gaire no permetre'm els errors i aquests són necessaris. Ara bé, cal no oblidar explotar l'habilitat, si sabem que són bons en quelcom, posar-los a fer allò.

3.- Fer visible l'esforç: destacar-lo quan el tenim davant, ja sigui mitjançant un heroi (esportista, artista, etc) o en els seus comportaments.

4.- Reconèixer el nostre propi esforç, el dels pares, que, per suposat, existeix. Posar-nos com a exemple, sense anar més lluny. En definitiva, fer visible que sense esforç no hi ha creixement.